

Críticadansa

Jordi Bordes

Un detall de la coreografia 'Nippon-Koku', de Marcos Morau, que està en el cartell fins diumenge ■ JESÚS ROBISCO

Estirar la corda

Nippon-Koku

Director: Marcos Morau & La Veronal
Intèrprets: Mar Aguiló, Tamako Akiyama, Elisabet Biosca, Antonio de Rosa, Emilia Gísladóttir, Agnès López, Jessica Lyall, Aleix Mañé, Mattia Russo, Daan Vervoort, Lucio Vidal
6 de març (fins diumenge) al Mercat de les Flors (Barcelona)

Tant catàrtic com veure perdre's una corda, cel amunt. Marcos Morau fa un pas més després de *Siena* i depura tant la dramatúrgia com l'espai sonor per presentar una peça cada cop més de dansa. És en el moviment on s'amaguen les claus d'un espectacle que s'atreveix a relacionar poder (l'autoritat militar) amb el Japó. Concretament, amb l'exèrcit humiliat caigut després de la Segona Guerra Mundial. Per això, la idea d'honor i de sacrifici ritual de Yúkió Mishima és una tonada que trasllada aquests soldats al precipici. Ferit l'honor, la vida és sobrer. Sense algú que imposi or-

dres, els exèrcits són una insultant comparsa.

Els ballarins de la Compañía Nacional de Danza són uns valuosíssims companys perquè han estat participants de la creació i per la qualitat del seu moviment, de mecànica i densitat notable. L'estètica general és preciosa, tot i els espasmes d'algunes escenes. La dramatúrgia ha perdut el text imprès i ara es limita a una narrativa coreogràfica, cosa que exigeix més imaginació a l'espectador, que es veu qüestionat amb accions inquietants.

Si el poder és fidelitat, dos gossos presideixen el fons. Si el poder és autoritat, un telèfon sona sense que ningú l'agafi, mentre que aquells comandaments intermedis donen altres ordres. Si la derrota és tortura, un quadre d'un màrtir. Si és perdó, hi ha la redempció tornant els galons al derrotat. Si és deshonra, el ball ritual de la catana allibera. La perspectiva aboca a la posta de sol. Deslliurat del cos, es pot estirar la corda.